Άρθρα εφημερίδων σχετικά με την έκθεση έργων του Γιαννούλη Χαλεπά στην Ελληνοαμερικανική Ένωση το 1964

***Μεσημβρινή*, 15/12/1964**

ΕΝΑ ΞΕΧΩΡΙΣΤΟ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟ ΓΕΓΟΝΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

«Οἰδίπους καὶ Ἀντιγόνη». Τὸ ἔργο, συμβολικὰ καμωμένο τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1930

«Ἄρτεμις», τὸ τελευταῖο ἔργο τοῦ μεγάλου καλλιτέχνη, ἐκτίθεται τώρα μισοτελειωμένο.

«Κατερίνα». Πορτραῖτο τῆς ἀδελφῆς τοῦ ἐκλεκτοῦ καλλιτέχνου.

«Κεφαλὴ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου». Μαθητική σπουδή, φιλοτεχνημένη γύρω στὰ 1870. Εἶναι τὸ πρῶτο σωζόμενο ἔργο τοῦ Χαλεπᾶ.

Θαυμασία ἔκθεσις μὲ 41 γλυπτὰ τοῦ Χαλεπᾶ

ΑΠΟ ΤΙΣ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΕΣ προσφορὲς τῆς Ἑλληνοαμερικανικῆς Ἑνώσεως στὸ ἀθηναϊκὸ κοινὸ θὰ πρέπει νὰ θεωρηθῆ ἡ ἔκθεσις ἔργων τοῦ Γιαννούλη Χαλεπᾶ ποὺ ἐγκαινιάστηκε χθὲς τὸ ὄρθρο. Σαραντάενα γλυπτά, ἑκατὸ περίπου σκίτσα καὶ φωτογραφίες εἶναι τὸ ὁλικὸ ποὺ παρουσιάζεται, προσφορὰ τῶν συγγενῶν τοῦ γλύπτη τῆς Ἐθνικῆς Πινακοθήκης καὶ ἐλάχιστα ἰδιωτικῶν συλλογῶν.

Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ὀργανώνεται μιὰ τόσο μεγάλη καὶ τόσο κατατοπιστικὴ — ἀπὸ τὴν ἀποψι τῆς χρονολογικῆς σειρᾶς καὶ τῶν δειγμάτων ὅλων τῶν ὑφ ματικῶν φάσεων τῆς δημιουργίας του — ἔκθεσι μὲ ἔργα τοῦ Χαλεπᾶ. Οἱ πιὸ πολλοί, ἰδίως οἱ μεγαλύτεροι τῶν γνωρίζουν σὰν θρύλο καὶ σὰν δημιουργὸ τῆς «Κοιμωμένης». Ἴσως γι' αὐτὸ καὶ ἡ ἐπιφοβὴ αὐτὴ νὰ ἔδωσε τόση συγκίνησι. Ἀπόψε ἡ ὁραδιὰ ἦταν τόσο πλούσια, εἶπαν πολλοί μὲ θέση στὸν κ. Γ. Παπαϊωάννου, προτεταγμένη αὐτῶν τῶν ἐκδηλώσεων.

Καὶ πραγματικά, ἡ ἐμπειρία αὐτῆς τῆς λαμπρᾶς ἐκθέσεως δὲν ἦταν καθόλου συνηθισμένη. «Ὁ Χαλεπᾶς — γράφει ὁ Δ. Πικιώνης σὲ προλογικὸ σημείωμα τοῦ καταλόγου — εἶναι ὁ νεοέλληνας καλλιτέχνης ποὺ, μ' ὅποιο ὄνομα κι' ἂν τὸν καλέσουμε, δὲν θέτει κατώτερο ἀπ' τὴ μεγαλωσύνη του. Γιατί αὐτός, ἀπὸ θεία μοῖρα, κατέβηκε ζωντανὸς στὸν "Ἅδη κι' ἀς τοῦ ἦταν ὡρισμένο, ἔμεινε ἐκεῖ κάτω ὡς ἔντεκα ὁλόκληρος χρόνος καὶ ξαναέβηκε πάλι κοντὰ θεία συγκατάβασι στὸν ἑπάνω κόσμο «πᾶση καθαρότητι καὶ ὑγεία ἀστεραναγμένος τὴν ψυχήν, μ' ἐπιτελεσμένο ἐντὸς του τὸ μέγα καὶ παράδοξο μυστήριο τῆς πλήρους ἑνώσης ὅλων τῶν δυνάμεων τῆς διανοίας μ' ἐκείνες τῆς ἄλλες τοῦ ἐνστίκτου, τῆς ἀνομίας τῶν καὶ ἀπὸ τὴν ψυχολογία κι' ὅπου σπὰ σκοτεινὴ χώρα τῆς φυτρώνουν «τὰ ρίζωματα πάντων τοῦ Ἐμπεδοκλέους», τὰ ρίζωματα τῶν τελευταίων ἔργων του...».

Συζήτησι ὑψηλοῦ ἐπιπέδου γύρω ἀπὸ τὰ γλυπτὰ τῆς ἐκθέσεως. Διακρίνονται οἱ καθηγηταὶ τῆς Σχολῆς Καλῶν Τεχνῶν κ.κ. Ι. Μόραλης καὶ Α. Σάχος.

ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΟΝΕΣ τῆς Τήνου, κυνηγοί, μυθολογικοὶ θεοὶ καὶ ἀυξαντικοὶ ἀρχάγγελοι: Τὰ σχέδια εἶναι ἴσως πιὰ ἀποκαλυπτικὰ τῆς διαρκοῦς πάλης ἀνάμεσα στὴν μεγαλοφυΐα ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ, μὲ τὴν τρέλλα καὶ τὴ σκότισ ἀπὸ τὴν ἀλλη. Ρωτήσαμε τοὺς συγγενεῖς — τὶς δύο ἐξαιρετὲς ἀνηψιές του, τὶς κ.κ. Ἀλίκη Μπικάκη, ἀφανοῦλέγο, καὶ Κατερίνα Κατσάτου, γλύπτρια — ποὺ κατέχουν χίλια πειρίσου τέτοια σκίτσα γιατὶ δὲν ἀπορασίζουν νὰ τὰ ἐκδόσουν σ' ἕνα λεύκωμα. Ἡ ἀπάντησι ἐπανέφερε στὴν ἑλληνική πραγματικότητα.

—Γιὰ τὰ σχετικὰ λίγα σχέδια ποὺ βλέπετε ἐδῶ, ἀντιμετοπίσαμε προβλήματα ἐξόδων γιὰ τὶς «κορνίζες. Θὰ ἦταν ἀκαμάτα μιὰ ἔκδοσι. Τὰ σκίτσα περιγράφουν ὅλη τὴν ἐπορεία τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ καλλιτέχνη Χαλεπᾶ. Ποιὸς θὰ τὰ ἀγόραζε ὅμως καὶ πῶς θὰ ἐισκόπτουσαν τὰ χρήματα; Ἄλλωστε, αὐτὸ ποὺ ἐπιτύχε, εἶναι ἡ διάσωσι τῶν ἔργων του. Τὰ περισσότερα ἀπ' ὅσα ἔχουμε ἐμεῖς εἶναι γύψινα ἢ πήλινα καὶ θὰ καταστραφοῦν ἂν δὲν χυθοῦν σὲ χαλκό...

ΤΟ ΙΔΙΑΙΤΕΡΟ αὐτὸ καλλιτεχνικὸ γεγονὸς πρόκειται νὰ πλαισιωθῆ ἀπὸ παραλλήλες ὁμιλίες. Τὴν ἐρχομένη Παρασκευὴ, 17 Δεκεμβρίου, στὶς 8 τὸ βράδυ, θὰ μιλήσῃ γιὰ τὸ ἔργο τοῦ Χαλεπᾶ ὁ Γιώργος Γιάννης Τσουκνῆς καὶ στὶς 8 Ἰανουαρίου, μὲ τὸ ἴδιο θέμα, ὁ καθηγητὴς Ἄγγελος Προκοπίου. Στὰ χθεσινὰ ἐγκαίνια — τὰ ὁποῖα ἔχουν κινηματογραφηθῆ ἀπὸ δύο συνεργεῖα — παρεστησαν μεταξὺ ἄλλων ὁ διευθυντὴς Τεχνῶν τοῦ ὑπουργείου Παιδείας κ. Κ. Παπαστάθος, οἱ καθηγηταὶ τῆς Σχολῆς Καλῶν Τεχνῶν κ.κ. Λ. Σάχος καὶ Γ. Μόραλης, οἱ καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ.κ. Μιχ. Λιλιανός, Ἰ. Χρυσικός, ὁ ὑποδιευθυντὴς τῆς Ἀμερικανικῆς Ὑπηρ. Πληροφοριῶν κ. Β. Στήλο, ὁ δοκθὸς μορφατικὸς ἀκόλουθος κ. Κάρεϊ, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ἀλλιώτη, ἡ κ. Φ. Εὐθυμιάδη, ἡ κ. Μ. Παπαγιάννου - Χουρμουζίου, ὁ κ. Σ. Σπηλιοπούλος, ἡ κ. Σ. Βασιλείου, ὁ κ. Βρ. Τσοῦχλος, ἡ κ. Κ. Ἠλιάσκου καὶ ἄλλοι.

ΑΤΤΙΚΑ... ...ΚΑΙ ΑΛΛΑ

☞ ΣΥΓΧΥΣΙΣ ΣΤΟΝ Ο.Η.Ε.: Ὁ κ. Κώστας Σταυρόπουλος κατέχει μεγάλη θέσι — τὴν δεύτερη μετὰ τὸν Οὐ Θάντ — καὶ συγκινοῦνται, σὰν εὐχαριστος, γοητευτικὲς Ἀθηναῖοί, τὴν γενικὴ συμπάθεια... ΠΡΟΒΛΗΜΑ, ὅμως, ἀπρόσπτο τοῦ δημιούργησε ἡ ἀφίξις τῆς ἑλληνικῆς ἀντιπροσωπείας καὶ πρὸ παντὸς τοῦ ἀρχηγοῦ της: «Ὁ κ. Σταῦρος Κωστόπουλος ἢ ὁ κ. Κώστας Σταυρόπουλος...», διεραιτοῦνται καὶ ἀπορεῖν οἱ ξένοι... ☞ ΝΤΙΜΗ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ, 18 ἐτῶν, κόρη τοῦ γνωστοῦ ζωγράφου καὶ ἐνδυματολόγου Σπύρου Βασιλείου, σπουδάζει «μοντελίστ» στὸ Παρίσι... ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ: Σὲ λίγο καιρὸ πρόκειται νὰ προσληφθῆ στοῦ Ντιὸρ δάζοντας σ' ἐνέργεια τὸ παιδικό της ὄνειρο, νὰ γίνῃ ἐμεγάλη σὲ κάτι συνοφές, ἀλλὰ ὄχι ἰδίο, μὲ τὴ δουλειὰ τοῦ μπαμπᾶ της»... ☞ Η ΜΠΑΡΝΤΟ καὶ ὁ Μπόμπ Ζαγκουρὶ πέταξαν πρὸς τὸ Ρίο, ὅπου θὰ περάσουν τὶς γιορτὲς μὲ τὴν οἰκογένειά του... 12 ΦΟΡΕΜΑΤΑ ἀπὸ μουσελίνα κυρίως καὶ δαντέλλα παρήγγειλε ἡ Β.Β. στοὺ Ρελὶ εἰδικὸς γιὰ τὴν παραμονὴ τῆς στὴν Βραζιλία... Ἡ συλλογὴ τῆς προσεφέρθη, ὅμως, εὐγενὲς ὡς χριστουγεννιάτικο δῶρο... ☞ ΤΑΡΚΟΥΙΝ ΟΛΙΒΙΕ, συγγραφεὺς, γιὸς τοῦ σὲρ Λάρενς, θὰ τελέση στὶς 8 Ἰανουαρίου τοὺς γάμους του στὸ Λονδῖνο μὲ τὴν δεσποινίδα Φιντὲλ Γκίμπσον, 19 ἐτῶν... ΠΡΟΒΛΗΜΑ μοναδικὸ τοῦ εὐτυχοῦς γεγονότος: Δὲν εἶναι γνωστὸ ἂν ἡ 20χρονη ἀδελφὴ τῆς νύφης, δόκιμη καλογρηά, θὰ ἐπιτύχη ἄδεια γιὰ νὰ παραστῆ στὸν γάμο... ☞ ΠΥΡΕΣ ἀπὸ τὴν Σίφνο θὰ μᾶς δείξῃ σὲ προσεχῆ ἐκθεσί του ὁ Ὀργανισμὸς Χειροτεχνίας... ΤΟ ΝΗΣΙ, ὅπως εἶναι γνωστόν, ἔχει μεγάλη παράδοσι στὰ κεραμεικὰ καὶ ἀποφασίστηκε πολὺ σωστὰ ἡ προσαρμογή της στὶς σύγχρονες ἀνάγκες... ☞ «ΤΑ ΕΡΩΤΙΚΑ», δίσκος στὸν ὁποῖο πρωταγωνιστεῖ καὶ ἠθοποιοῖ τὴν πράξις ἀπαγγέλλων Ἕλληνες λυρικούς, ἔφτασε τὸν ἀριθμὸ τῶν τριῶν χιλιάδων πωλήσεων... ☞ ΦΙΛΟΣ τοῦ χοροῦ φανατικός, ὁ Πάλ - Λουΐ Βελλέρ, διάλεξε ἀπὸ μιὰ πανάκριβη παρισιανὴ ἐμπουτίκ» 75 δόρια, ποὺ τὰ προσέφερε, κατὰ τὴ διάρκεια δεξιώσεως, στὰ μέλη τοῦ μπολλέτου τοῦ Κιεβοῦ...

«Ἱστορικὴ» ἡμέρα...

ΑΥΡΙΟ τὸ θέατρο «Κ. Μουσούρη» θὰ ζήσῃ τρεῖς σημαντικὲς του στιγμὲς. Ἑορτάζει τὶς 100 παραστάσεις τῶν «Τριῶν ἀδελφῶν». Ὑποδέχεται τοὺς Βασιλεῖς. Καὶ συμπληρώνει τριάντα χρόνια θεατρικῆς ζωῆς...

Ποιὸς θὰ φανταζόταν ὅμως ὅταν τὸ μικροσκοπικὸ θέατρο τῆς πλατείας τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τοῦ Κορυφαίου ἀνοιγε γιὰ πρώτη φορὰ τὶς πύλες τοῦ, τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1934, τὴν λαμπρὴ πορεία ποὺ τὸ ἐπιμέλεμε. («Κατοῦ, τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1934, τὴν λαμπρὴ πορεία ποὺ τὸ διαστέσεων ρανγκιὲζ» τὸ εἶχαν πεῖ μερικοί τότε, λόγω τῶν μικρῶν του διαστάσεων καὶ ἄλλοι εἰρωνεύτεροι, «Κουκλοθέατρον»). Ἴσως μόνο ὁ Κώστας Μουσούρης νὰ τὸ φαντεζόταν, μὲ τὴν θερμὴ πίστι ποὺ τὸν διακρίνει σὲ ὅτι ἀρχίζει.

Μὲ τὴν ἴδια πίστι ἔπλωσε φτεοὺς καὶ τὴν παράστασι τῶν «Τριῶν ἀδελφῶν», ἔργο ἄκρως ρωμαντικοῦ λόγου συγγραφέως. («Ὁ Τσέχωφ δὲν εἶναι ἐμπορικὸς στὴν Ἑλλάδα» ἦταν ἡ γενικὴ ἀντίληψη). Καὶ τελικὰ ὁ Μουσούρης νίκησε. Οἱ «Τρεῖς ἀδελφὲς σημειώνουν ἀνοδικὴ πορεία, σὲ μιὰ περίοδο κάμψεως γιὰ τὰ περισσότερα θέατρα, καὶ μετὰ τὸν «Βασιλιὰ τοῦ Μάτεσι, στὸ Ἐθνικὸ Θέατρο, εἶναι ἡ μόνη παράσταυ ποὺ ἐδιαλέχαν γιὰ νὰ παρακολουθήσουν οἱ Βασιλεῖς.

Ἔτσι, τώρα τὸ θέατρο «Κώστα Μουσούρη», ἑτοιμάζεται πυρετωδῶς γιὰ τὴν μεγάλη στιγμή. Οἱ ἠθοποιοὶ στὰ καμαρίνια προβάρουν τὴν ὁπλίσι. (Οἱ πολλαπλότεροι τοῦ θεατροῦ, εἶναι ἤδη ἑπάρχως προπονημένοι, διότι ὁ Βασιλεὺς Παῦλος καὶ ὁ τότε Διάδοχος Κωνσταντῖνος ἐπισκέπτοντο ταπτικὰ τὶς παραστάσεις τοῦ Μουσούρη). Θὰ γίνῃ εἰδικὴ διακόσμησις καὶ θὰ στεκοθοῦν οἱ τρεῖς πρῶτες σειρὲς τῆς πλατείας γιὰ νὰ τοποθετηθοῦν οἱ πολυθρόνες τῶν Βασιλέων.

Θὰ μιλήσουν γιὰ τὰ 30 χρόνια τοῦ θεατροῦ ὁ Σπύρος Μελάς κι ὁ Ἀλέξης Σκλαβούς «Τριάντα χρόνια — μιὰ ζωὴ ὁλόκληρη», ὅπως λέει τώρα κι ὁ Κώστας Μουσούρης.

☆★☆ Ο ΣΟΒΙΕΤΙΚΟΣ (πτέρυγα στὴμιν Νικόλαϊ Σεροτιβίνν — ὕστερα ἀπὸ πολλὲς δοκιμὲς — κατορθώνει νὰ φτιάξῃ ἕνα κατωφόρο κοκτεϊλ, μὲ ἀπόλυτη ἀγγυρὴ ὅτι δὲν κάνει καθόλου καλὰ σὲ λεπτοὺς ὀργανισμούς, σὲ γέρους καὶ σὲ ἠλαττωμένα στομάχια. Ἡ ὅασις τῆς συσταγῆς εἶναι ντομάτοχυμο καὶ ὀξύγονο. Ὁ ἐφευρέτης τονίζει ὅτι τὸ κοκτεϊλ τοῦ συνίσταται ἰδιαιτέρως στοὺς ἀνθρώπους ποὺ ζοῦνε σὲ ζεστὰ κλίματα.

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ: —Εἶμαι ὁ πιὸ ἀπασχολημένος ψυχίατρος τοῦ Πειραιοῦ. Λέει ὁ γιατρὸς στὸν ἀσθενή του. Ἡ δίζιτα θὰ σᾶς κοστίσῃ 100 φράγκα καὶ δὲν ἔχετε διαιτίωσα πάρα μόνο σὰ δύο ἐρωτήσεις.

—Ἐκατὸ φράγκα γιὰ δύο ἐρωτήσεις, δὲν νομίζετε, γιατρέ, ὅτι εἶναι λίγο ὑπερβολικό;

—Ἴσος... Ἴσος... Τώρα τὰ δοῦμε τὴν δεύτερη ἐρώτησι!

★★★ ΤΗΝ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ τὸ βράδυ, ὁ καθηγητὴς καὶ ἡ κ. Παῦλου Μιλωνὰ θὰ παραθέσουν κοκτεϊλ στὸ ὡραῖο σπίτι τους πίσω ἀπὸ τὴν Ρωσικὴ ἐκκλησία. Προσκεκλημένοι διαλεκτοὶ ἄνθρωποι τῶν γραμμάτων καὶ τῆς τέχνης, καθὼς καὶ ἐπίλεκτα μέλη τῆς ἀθηναϊκῆς κοινωνίας. Μὲ τὴν ἐυκαιρία τῆς συνεντεύξεως θὰ γίνῃ ἡ παρουσίασι τῆς τελευταίας ἐργασίας τοῦ διευκρινισμένου ἐπιστήμονος γιὰ τὸ "Ἅγιον Ὄρος.

★ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΔΙΑΜΑΧΗ μεταξὺ "Ἀγγλων καὶ Ἑλλήνων ἐξάσταισε πρὸ ἡμερῶν, μὲ ἀφορμὴ ὁμιλοῦμενα ἐφημερίδος τοῦ Λονδίνου, «Ο! Ἕλλεστ! — ἐγράφη — εἶναι φίλοι τοῦ ἐλαφροῦ ἐρωτος, ἀνάμεσ μικροπρεπεῖς καὶ ἐπιπλέον μυρίζουν ἀσχημα». Ἡ ἑλληνικὴ ἀντίδρασις ἦτον σύντομη: "Ἐνα περιοδικὸ ἀπαντοῦλλει τὴν ἑξῆς ἐρώτησι: «Ἔλοσοι "Ἀγγλοι ἔχουν σπίτι τους μπανιέρα;» Ἀπάντησις: «Ἔνας. Ἀγγλος στοὺς τέσσαρες δὲν πλένεται ποτέ». Ἕνα ἄλλο δημοσίευμα δείχνει γιὰ νὰ ἀπαντήσῃ πιὸ κομψὸ τρόπο. Ἐπιφανίζει τὴν φωτογραφία ἑνὸς ἀπὸ τοὺς Ἀθηναῖο, μὲ τὴν ἑξῆς λεζάντα: «Λ ύ τ ῆ πλένεται ἄραγε σήμερα;»

★★★ ΣΤΗΝ Ἑλλάδα δοκιμάζονται τὰ ζῶα, γράφουν ἔξυπνα ἑνημερωτικὰ ἄρθρα. Καὶ μιὰς κατηγορουσῶν γιὰ ἀναχρονισμό, ὑπανάντεψε. Πρόκειται περὶ προσωπικῶν ἀντιπάθειων τοῦ τὶς ἀπεκόμισαν περιηγηταί, τὰ καλοκαίρια τοῦ πέρασαν στὴν Ἑλλάδα. Τὸ θέμα τὸ ἔφερε χθὲς στὴν Βουλὴ ὁ κ. Δ. Βρανόπουλος, ζητῶν νὰ ληφθοῦν μέτρα, μὲ τὴν συνεργασίαν τῆς Ἑταιρίας Προστασίας Ζώων, τῆς Ζωοφίλου Ἑταιρίας καὶ τῆς ἀρμοδίας ὑπηρεσίας τοῦ ὑπουργείου Γεωργίας.

ἐλέχθη

«Εἶμαι πρωτόκλεις καὶ δὲν μπορῶ νὰ τὰ πῶ πολὺ καλά».

Ἀπὸ τὸν διοικητὴ τῆς Ἐ. Κ. κ. Ἰ. Παπαγεωργίου, κατὰ τὴ φιλοφρενικὴ ἐκτοπόθε στὴν Ποιὴ τὴ φράσις δὲν κατεχρεώθη στὰ ἀρκετικά).

★ ΑΥΡΙΟΝ ἀνοίγει στὴν γκαλερὶ «Ζυγὸς» ἔκθεσι ζωγραφικῆς τῆς Γερμανίδας "Ἀστρυνι Νέρινγ, μὲ Δ' ἔργα —λάδια, ἀκουαρέλλες, λιθογραφίες κ.ἀ. Ἡ κεφαλὰ ζωγράφος, ποὺ ζῆ τελευταίως στὴν Κύπρο, παρουσιάζει γιὰ πρώτη φορὰ τὴν ἐργασία τῆς στὴ Ἀθήνα ἐπιλέγοντας κοινὸ. Μιὰ ἔκφασία πρωτότυπη στὴν σύλληψι, ἐντυπωσιακὴ στὴν παρουσίασι. Πέρα ἀπὸ ἀρνηθοβιμένα θέματα, οἱ πίνακές της εἶναι ρωμαλέες συνθέσεις σχημάτων, κεφαλῶν, κορμῶν, ἀκαλλιτεχνῶν κ.ἀ., ποὺ ἀπλοποιοῦν πρὸς ὀνομασία χρωματισμοὺς μυστηρίων. Καὶ μιὰ ἀπογοητεύσι ἡ καλλιτέχνις δὲν δίνει τίτλο σὲ κανένα ἀπὸ τὰ ἔργα της ἴσως γιὰ ν' ἀφήνῃ πιὸ ἐλεύθερη τὴν φαντασία τοῦ φιλότεχνου.

☆ ΟΙ ΜΑΣΚΕΣ διακρίθηκαν ἀνδρῶν κάνουν πάντα θράῦσι στὸ Μπρατιγκαῖ καὶ γκιῶνι ἀλλοῦν ὁλόκληρο τὴν μαγεῖαν. Οἱ μεγάλοι δείχνεστε ἐκεῖ πορεία: Νέτ Γκαῦ, Τζόκερ, Μάο Τσέ Τούνγ, Νάσερ καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἐκτόνεστ σκοφεῖς. Ὁ πιὸ δημοφιλὲς ἀπ' ὅλους ἦταν ὁ Κρούστεφ καὶ ὑπῆρχαν ἑκατοντάδες μάσκες σὲ στάσεις τὴν ἀπόψι, ὅμως, δὲν θέλεον πιὰ τὶ νὰ τὶς κάνουν. Στὸ τέλος κάτι σφάγτηκεν: Τὶς μετεφέρωσαν σὲ "Ἅγιο Βασίλειος μὲ ἀποσθῆνι ἀστεῖον μαλλιὰν καὶ ἀβάλλουν γενεῖαν. Ἔτσι τὸ στὸν θὰ ἐξαντλῆθῆ.

★ ΕΝΑΣ νεωτεριστὴς στὴν γκαλερὶ «Ἑπόκα» στὸ Παρίσι: Ἐκθέτει γιὰ πρώτη πίνακες 26 ζωγράφου ποὺ ἔχουν ὅλοι τὰ 15ιὸ μέγεθος 22Χ16 καὶ τὴν 15ιὰ τιμὴ 100 φράγκα ἢ 600 δοκχμὲς, ἀλλὰ εἶναι ἀνάλυσι γιὰ τὴν φιλότεχνα ἀγοραστή. Ἀπλοῦ: ἡ ὑπογραφὴ τοῦ ζωγράφου μόνι σκεπτεμένη, ὁστε ἡ ἀγοραστὴς θὰ πάῃ μόνο ὅτι τοῦ ἀνάρεσι τοῦ ἴδιου, χωρὶς νὰ ἐπηρεασθῆ ἀπὸ ὀνόματα καλλιτεχνῶν. Μόνο ὅταν παραλάβῃ τὴν πίνακά του μαθαίνει καὶ τὸ ὄνομα τοῦ δημιουργοῦ.

● ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ. Πολὺ τὶς ἀντιφάσεις τῶν ἀπογόνων του γιὰ τὸν ρόλιὸ τοῦ ἔργου, τὸ μνημεῖο τοῦ τροβάδου Φρανκλὶν Νὶ. Ρουζβελτ θὰ ἀνοιχθῆ στὴν Ὀλάντιντλαν σὲ περίοπτη θέσι — ἄταν συγκεντρωθῆ τὸ ἀπαιτούμενο ποσὸν: 5 ἑκατομμύρια δολλάρια. Τὸ ἀγάλμα, ποὺ ἐπελέγη μετὰ ἀὸ 574 τὰ ὁποῖα ὑπεβλήθησαν στὸν ἐπιτροπὴ τοῦ μνημείου, ἄνθεσι σὶ ἕνα ἀνδρόγυνο τὸ γρηγόρο τῆς Νέας Ὑόρκης. Τὸ ἄγαλμα τοῦ ἀειμνήστου προέδρου περιβάλλεται ἀπὸ ἀστερωτὰ ἔστρατιῶτες ἀπὸ ἀπαστρὰ ἔστρατιῶτες ἀπὸ τὸ ἀγάλμα τοῦ κ. Φρανκλὶν Ρουζβελτ, γιὸ τοῦ προέδρου: «Ὁ πατέρας μου εἶχε ἄλλα γούστα —μᾶλλον κλασσικά— στὴν ἀρχιτεκτονικὴ».

★★★ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ, ὁ ζωγράφος Νίνο Γκιουφίντα δέχεται νὰ κάνῃ ἕνα πορτραῖτο, μόνον ἀφοῦ καταστρώσῃ πρῶτα τὸ ὁροκτόντιο τοῦ μοντέλου. Γιατὶ θέλει νὰ ἀποφύγῃ ἀστεῖα τὴ πεπρωμένο του πάνω στὸ πρόσωπο τοῦ πίνακα. Τώρα τελειώνε τὸ πορτραῖτο τῆς Μισέλ Μορνὶν ἡ ὁποία — κατὰ τὴν ζωγράφο — μπτάνει τώρα σὲ περίοδο ἐξαιρετικῆς τύχης.

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ ΤΣΑΡΟΥΧΗΣ γιὰ τὸν Γιαννούλη Χαλεπᾶ

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ ΤΣΑΡΟΥΧΗΣ. Α γνωστός ζωγράφος, ο ποιητής κι ένας ἀπὸ τοὺς σημαντικοὺς καὶ πρωτοπόρους νεοέλληνες καλλιτέχνες πρωτοστατεῖ στὸ ἀγώνα γιὰ τὴν ἀναγνώριση καὶ ἀξιοποίηση τοῦ ἔργου τοῦ Χαλεπᾶ

Η ΠΡΟΧΘΕΣΙΝΗ ΔΙΑΛΕΞΙΣ ΤΟΥ - ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΙΣ ΤΩΝ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΤΑΣΕΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΕΧΝΗ

Η ΕΛΛΗΝΟΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ ποὺ ὀργάνωσε τὴν πρώτη μεγάλη καὶ μὲ χρονολογική σειρὰ συγκροτημένη ἔκθεση ἔργων τοῦ Χαλεπᾶ, δίνοντας στὸ κοινὸ τὴν εὐκαιρία νὰ παρακολουθήσῃ τὴν ἐξέλιξή του στὶς δραματικὰ διαφοροποιημένες περιόδους τῆς δημιουργίας του, συνεπλήρωσε τὴν θαυμασία πρωτοβουλία προγραμματίζοντας δύο διαλέξεις γιὰ τὸ ἔργο τοῦ καλλιτέχνη. Πρώτος ὁμιλητὴς ἦταν ὁ Ζωγράφος Γιάννης Τσαρούχης, ποὺ μίλησε γιὰ τὸ νόημα τοῦ ἔργου τοῦ μεγάλου γλύπτη, τὸ ὅραμα τῆς περιφερείας Πειραιῶς, μπροστὰ σ' ἕνα πυκνὸ, ἐνθουσιώδες ἀκροατήριο. Τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς διαλέξεως ἠχογραφήθηκε εἰδικὰ γιὰ τὴν «ΜΕ», δίδεται παρακάτω. Καὶ εἶναι πέρα ἀπὸ τὴν παρουσίαση τοῦ μεγάλου Γιαννούλη Χαλεπᾶ ἡ ὁμιλία τοῦ Γιάννη Τσαρούχη μία ἐπισκόπηση τῶν νεοελληνικῶν καλλιτεχνικῶν ρευμάτων.

ΓΙΑ ΤΟΝ ΧΑΛΕΠΑ εἶναι δύσκολο νὰ μιλήσῃ κανείς. Γιατί εἶναι πολλοὶ αὐτοὶ ποὺ εἶναι πολὺ σπουδαῖοι πράγματα. Ἀπαρχὴ καὶ μιὰ βλὴ δυσκολία. Ὅτι ὁ Χαλεπᾶς εἶναι ἀπὸ τοὺς μεγάλους καλλιτέχνες. Ὁ κόσμος ἔχει τὴν ἀντίληψη ὅτι τὸν καταλαβαίνει. Διότι δὲν ἤ κατανόησις εἶναι μέσα στὴ ἔργα του. Ἐπὶ πλέον ἔχει μιὰ πολὺ ρομαντικὴ λατρεία ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ σκοτωνόταν, εἴτε σὲ μαθητάδες, εἴτε σὲ ποιητὲς τὴν ζωὴ τοῦ Βαν Γκόγκ. Ἐν τούτοις ὅλα αὐτὰ θὰ τὰ καταλάβῃ κανεὶς καλύτερα ἂν τὰ δῇ μὲ τὸν θὰ τὰ καταλάβῃ στὴς γουμάς τοῦ, ποὺ ἀνοιγόταν τὸ ἔργου του καὶ νοιώνει στὴν ἀδιάκοπη του μέρα στὴν ὑλοποίησή Γι' αὐτὸ ὁ Χαλεπᾶς μὲ δὲν πῆρε ρομαντικὴ ἐντυπώσεις δὲ δίνει ἀφορμὴ γιὰ ἀνέκδοτα. Γιατὶ ἀκριβῶς ἡ ἀνθρωπιὰ ἀπὸ τὴν μέρα ἀπὸ τὴν ὁποία ἔφυγε ἀπὸ τὴν Κρήτη μὲ τὴν Γιωργαινὰ, ἀνελλὴ ἡ παρουσία ἀπὸ τὴ μέρα ἔφυγε ἀπὸ τὴ Ρώμη ἔλεγαν στὴν Ἰταλία καὶ ἄρχισε τὸ Βιέννη, ἀπὸ τὸ κάστρο τὰ κοκορωτὰ κι εἶναι ἡ Ἀάντς καὶ ἀκ ἡ Ἀλσατία. Τὴ ρωμαϊκὴ αὐτοκρατορία, ἀπὸ τὴν ἀπόψη ἀρχῆς πάντως τὰ ἄνομα «Ρωμαῖοι», μεταφέρεται ἔπειτα στὴν Βέρη τῆς στὴν Ρώμη. Καὶ ἡ ἑλληνικὴ ἀποκαταστάσις. Θοιμόν ἀπὸ μιὰ ἀπόφασι ἐπαλλάσσεται σὰν ἕνα γενικὸ συμφωνοῦμενο μὲ τὴν ἀποφασιστικὴ ἀπὸ τὴν Ἑλλάνων, εἶναι μιὰ ἄν δεν ἐπιστρεφῆ, πάντως ἔνας ἀκαταστάτης λιμιὰς πόδι τὴν ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. Τόσο ἄβολος μποροῦνε νὰ πούμε ὅτι ἐπιστρεφῆ ἀρχικὰ. Γιατὶ μετὰ ἡ Ρώμη καὶ ἡ Ἀκαρνανία ἐπιδιόκεται κὰ ἄλλος ἡ Ἑλληνικὴ γενικὰ σπάρεται πάνω τὴν Δῆλο. Καὶ πρέπει νὰ πῶ ὅτι ὁ Ἑλληνισμὸς ἀκόμα ἀπὸ τὴν συγκεφαλὴ πρὸς τὴν Γαμμανία. Τὴν Γαμανία ἄς ἐκπαιδεύσουν ἡ νέος τόπος μεταδοκιά, πολεμοκινά, καὶ μὲ τὴν ἄνοια τὴν σχολικὴ, μὲ μιὰ, καὶ ἀνθρώπους ποὺ δὲν ἔξουν κάλλος γιὰ νὰ κοιτοῦμε στὰ δοῦλα νεκρὰ τὴς ἀξίας. Ἡ γερμανικὴ ἀνάκαμψι ἔπειτα γιὰ τὴν ἀρχαία ἑλληνικὴ ἀρχιτεκτονικὴ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τὴς ἀνάκαμψι τὴς ἀνθρωπότητας ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τὴς ἀνάκαμψι τὴς ἀνθρωπότητας. Καὶ αὐτὴ ἡ ἀνάκαμψι ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ἀνάκαμψι τὴς ἑλληνικὴς ἀρχιτεκτονικὴς ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τὴς ἀνάκαμψι τὴς ἀνθρωπότητας. Ἀλλὰ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ ἀρνηθῆ ὅτι ἡ ἑλληνικὴ τέχνη ἀποτελεῖ τὴν ἀνάκαμψι τὴς ἀνθρωπότητας. Ἀλλὰ τὸ ἀποφασιστικὸ ἔργο τὴς ἀνάκαμψι τὴς ἀνθρωπότητας ἀπὸ τὴν ἀρχὴ

Το Βήμα, 7/1/1965

Το Βήμα
Μεμοιν 7 Ιανουαρίου 1965

ΤΟΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΤΕΧΝΩΝ

ΧΡΟΝΙΚΟ ΤΩΝ ΕΙΚΑΣΤΙΚΩΝ ΤΕΧΝΩΝ

Γιαννούλης Χαλεπᾶς

Η ΕΚΘΕΣΗ ΣΤΗΝ ΕΛΛΗΝΟΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΕΝΩΣΗ

ΕΚΘΕΣΗ σάν αὐτή πού ὀργάνωσε ἡ Ἑλληνοαμερικανική Ἕνωση γύρω στό Ἔργο τοῦ Γιαννούλη Χαλεπᾶ δέ μπορεῖ παρά νά προκαλέση ἐπαινετικά σχόλια. Εἶναι πράγματι ἡ πρώτη προσπάθεια πού γίνεται στίς μέρες μας ὄχι μόνο νά συγκεντρωθῆ ἕνας μεγάλος ἀριθμός ἀπό γλυπτά ἀλλά καί παράλληλα νά παρουσιασθοῦν σχέδια, τετράδια, φωτογραφίες καί δημοσιεύσεις πάνω στό ἔργο τοῦ Ρηνιακοῦ γλύπτη. Ἔτσι μᾶς δίνεται μιά ἰδέα τῆς πορείας τῆς τέχνης του ἀλλά καί τῆς ἰδιας τῆς παρουσίας του, καί μποροῦμε ν' ἀνιχνεύσουμε τά σημάδια πού ἄφησε στό πέρασμά του. Θά μποροῦσε μόνο κανείς νά εὐχηθῆ νά εἶχε, μέ τήν εὐκαιρία αὐτή, ἐκδοθῆ ἕνας πιό ἐπιμελημένος κατάλογος μέ μεγαλύτερη ἔκταση κειμένων καί ἀριθμό φωτογραφιῶν πού θά ἦταν κατατοπιστικός γιά τούς νέους πού γνωρίζουν γιά πρώτη φορά αὐτό τό ἔργο, κι' ἀκόμα ἕνα βοήθημα γιά κατοπινούς μελετητές του.

Πολύ πετυχημένη ἡ παράθεση φωτογραφιῶν πού μᾶς καλύπτει ἀπ' τή μιά τά κενά τῆς ἀπουσίας ὁρισμένων ἔργων ἀπ' τήν Ἑλλάδα. Ἐνῶ ἀπ' τήν ἄλλη ζωντανεύει τόν τόπο πού γεννήθηκε ὁ Χαλεπᾶς, τό χαρακτήρα τοῦ τοπίου, τήν ἀρχιτεκτονική τῶν δρυνῶν καί τῶν σπιτιῶν τῆς Τήνου. Βέβαια ὅσο δυνατές νάναι τοῦτες οἱ ρίζες στό ἔργο του δέν πρέπει ν' ἀντιμετωπίσουμε τό Χαλεπᾶ σάν ἕνα «λοκάλ» ἢ «ναΐβ» γλύπτη. Πρώτη του ἐποχή μέ τήν «ἀκαδημαϊκή» καλλιτεχνική μόρφωση τοῦ καιροῦ του ἦταν ἡ περίοδος τῶν σπουδῶν του στήν Α. Σ.Κ.Τ. μέ κοθηγητή τόν Λ. Δρόσο καί ἔπειτα πολύ σημαντικότερη γιά τήν ἐξέλιξή του ἡ τριετής καί τόσο ἐπιτυχημένη ὀντεία του στήν Ἀκαδημία τοῦ Μονάχου.

Ἀλλά καί ἡ φύση του, καθώς φανερώνεται ἀπό μαρτυρίες π.χ. τοῦ ἀδελφοῦ του, φαίνεται νά εἶναι ἰδιαίτερα καλλιεργημένη, διανοητικά στρωμ μένη πρός τήν ἀρχαιολατρεία, καί μέ γνώση τῆς «ἀρχαίας μυθολογίας καί τῶν ἀρχαίων δραματικῶν». Ἔχει ἀναπτύξει μιά θαυμαστή εὐαισθησία τοῦ μυτιοῦ πού τόν ἀκολουθεῖ καί στά πιό σκοτεινά χρόνια τῆς ζωῆς του καί πού ἀποτυπώνεται ὄχι μόνο στά τόσο εὐγλωττα σχεδιά του ἀλλά καί σέ κρίσεις κι' αἰσθητικές ἀξιολογήσεις πού μᾶς μεταφέρουν φίλοι καί συγγενεῖς του.

Αὐτά τά στοιχεῖα θά συνυπάρξουν μέ τήν ἀμεσότητα τοῦ ἀγνοῦ μαρμαροτεχνίτη καί τό δυναμισμό τοῦ εὐέξαπτου καί εὐαίσθητου νησιώτη μεσα σ' ὅλες τίς φάσεις τῆς τέχνης του. Αὐτά ἐξασφαλίζουν καί τήν ἑνότητα ἑνός ἔργου πού ὑπέστη τό χάσμα τῶν 11 χρόνων σιωπῆς τοῦ καλλιτέχνη. Ἡ ἀναμφισβήτητη διαφορά ἀνάμεσα στά πρίν καί στά μετά τήν ἀρρώστιά του ἔργα δέν εἶναι τόσο ἐπιπέδου ἀλλά προσανατολισμοῦ. Εἶναι φανερό πως ἀπό μιά στιγμή καί πέρα ὁ Χαλεπᾶς δέ νοιάζεται ν' ἀρέσει κι ἔτσι φεύγουν ὅλες οἱ παραχωρήσεις στά στολίδια καί τά τσακίσματα τῆς μόδας. Πλάι στά λίγα ἔργα τῆς πρώτης περιόδου, μετά τήν ἐπιστροφή του ἀπ' τό Μόναχο, ὅπου ὑπάρχει ἡ μεγάλη ἀρχοντιά γιά τό τελείωμα, μιά ἀρκετά τονισμένη ἐπίδειξη δεξιοτεχνίας ἀλλά καί πάντα μιά ἰδιαίτερη χάρη, ξεφυτεύθηκαν τά πλήνια τῆς Τήνου πού εἶναι κι' ἀπ' τά πιό ἐνδιαφέροντα ἔργα μέσα στήν ἔκθεση τῆς Ἑλληνοαμερικανικῆς Ἕνωσης

Πρώτα εἶναι τό ὁλικό τό ἀγαπημένο του γιατί ὅπως ἔλεγε ὁ ἴδιος τό πηλός χρειάζεται μόνο τά δάχτυλά. Σ' αὐτό τό ὁλικό ἀποτυπώνεται μιά συγκινητική μορτυρία ἀφύπνισης τῆς παραμένης ὀπάστασης του. Ποστσβώντας τό ξυνοβρεῖ τούς φθόγγους τῆς ἐκφραστικῆς του γλώσσας στήνει μετωπικά σά συνεπαρμένα ἀπ' τό ἐσωτερικό τους δόρος ξόανα, ὅπως ἡ Ἀθηνά, ἡ χορεύει τή κλίστρη κι' ἀπομασαρισμένη προσωπίδα του Ἀλέξονδου. Εἶναι ἡ στιγμή μιᾶς τραγικῆς ἐφηβίας κιόλας ἀπονεκρωμένης κι' ἀπλησίαστης. Τά σώματα μοιάζουν νά ὑπακοῦνε σέ μιάν ἐσωτερική ἀκινησία τόσο πού περισσότερο ἀπό κάθε μάρμαρο αὐτά τά πήλινα μοιάζουν μέ πέτρες τοῦ τόπου του. Ἄν ἔχει ξεχωρίση ἀπό τόν αἰσθητισμό τῆς ἐποχῆς του μέ τήν ἀπορή του ἀπ' τό καλλιτεχνικό προσκήνιο καί τίς ἐσωτερικές του ταλαιπωρίες, ἔχει δρεῖ τή δικαίωση τοῦ ἔργου του στό ψυχολογικό ἀντικατοπτρισμό ἑνός κενοῦ, τῆς μόνιμης νέκρωσης πού ὑπέστη. Κι' ἄν μετά τόν παρακολουθοῦμε στούς γύρους τῆς δεύτερης περιόδου του στήν Ἀθήνα νά ξαναπέρνει σιγά-σιγά τή μαγιά τοῦ ἔργου του στά χέρια του, οἱ σάρκες οἱ ὑφές θα μείνουν, ἀσχετα μέ νοσταλγίες νιότητας ὅπως π.χ. στήν «Ἀνοιξη», σάν ἀπσστεγνωμένες, καί τά μάτια ἀκόμα καί ἀπό τόσο «ἀπλό ἀλλ' ἀπρόσιτο ἔργο», ὅπως μιλᾶ ὁ Μ. Καλλιγᾶς γιά τή «Μεγάλη Ἀναταμέτη», θά εἶναι ἀρθάνωτα καί τό ἴδιο νεκρά. Τούτης τῆς περιόδου τά γλυπτά τά προδίδει πρώτα ἀπ' ὅλα ὁ γύφος. Ἡ σταθρή ὑπόστασση αὐτοῦ τοῦ ὁλικοῦ πελιώνει πολύ ἀσχημα καί δέν ἀφίνει νά φανῆ τό τέντυμα τῆς ἐπιφάνειας οἱ γραμμες χάνουν τήν ἀμεσότητα τῆς κίνησης πού τίς χαράζε, κι' οἱ ὀγκοι τό πιστό τους περίγραμμα. Μποροῦμε φυσικά ν' ἀντιληφθοῦμε ὄγκους πιό μονολιθικούς μέ γλυφές ἁπλοποιημένες, χωρίς φωτοσκιάσεις.

Γιά νά προχωρήση ὅμως κανείς στή διαπίστωση πώς ἔχει συντελεστῆ μιά καθολικότερη ἀπελεύθερωση τῆς φόρμας δέν ἀρκεῖ ἡ ἀπόρρηση τοῦ στολιδιοῦ, ἡ ἀτελείωτη ὀψη τοῦ ὁλικοῦ, ἡ σχηματική σημείωση τῶν λεπτομερειῶν. Ἡ συμβολικότης εἶναι κάτι πολύ δοθύτερο ἀπ' αὐτά. Ἔτσι δέν μποροῦμε ν' ἀγνοήσουμε τίς παραχωρήσεις πού κάνει σί πολλά ἀπ' αὐτά τά τελευταία του ἔργα μέ θεματικές ἐμπνεύσεις, ἀρκετά ἀνώφελα περίπλοκες, μέ μεγαλοφρησσόνες μορφές κλπ. Ὁρισμένα μοιάζουν προπλάσματα γρουμένα στό γύψο μέ μιάν ἀρκετά ἀνυπόρωση χαλαρότητα. Βέβαια οἱ φιγοῦρες του δέχονται τίς ἀνησυχίες του μ' Ἕνα τρόπο ἐσωτερικό κι' ὑπάρχει καθαρή ἡ διάθεση μιᾶς ἀσκητικῆς ἀντιμετώπισης τῆς φόρμας, λείπει ὅμως ἡ συνέχεια τῆς προσπάθειας πού θα γνέβαν καρποφόρα ἔρευνα. Μοιάζει ὁ Χαλεπᾶς σάν νά συμμαζεύη τίς δυνατότητες του γνωρίζοντας πιό τί τοῦ ἀπομένει νά κάνη μέ αὐτές ἀλλά τοῦ λείπει πιά ὁ χυμός πού θά τίς σάρκωνε. Ἡ λογική του δρᾶ μέ νόμους πού τόν κατεύθυνον σέ μιά βαθειά γνῶση τῆς φθορᾶς. Ἡ ἰσορροπία τῶν μορφῶν ἔχει κάτι τό προσωρινό. Στιγμές εἶναι σά νά φαλλίζει θριαμβικό τραγούδια.

Ἄν εἶναι σίγουρο πώς ἡ μυστική του δύ ὑπέφερε καί μοιραία θά φθειρόταν ἀπ' τίς ἐκσσμικές ἐπιτυχίες πού σίγουρα θά τόν ἀκολουθοῦσαν, ἄλλο τόσο εἶναι ἀληθινό πώς ἡ ἀναγκαστική ἀπραξη κι' ἀπομάκρυνση του, τόν ἀπόκοψε ἀπ' τίς ζωντανές ἀντιδράσεις ἐτοῦ καλύτερου κυνηγοῦ τοῦ καλύτερου τραγουδιστῆ καί χαρατατζῆ, ὅπως τόν ὀνομάζανε οἱ συντοπίτες του. Ὅσο κι' ἄν εἶναι ἀξιοθαύμαστη ἡ ἀφύπνισή του κι' ὅσο κι' ἄν ἐξακολουθῆ μέ πάθος ὡς τό τέλος του νά σχεδιάζη πάνω στό γύψο ἀναζητώντας τήν κάπη ἀλήθεια πού ἀλλάζει χίλια πρόσωπα καί χίλια κεφάλια ὥσπου νά σοῦ παραδοθῆ» τό ἔργο πού ὄφησε μοιάζει «κατέλειωτο». Δέν εἶναι ὅμως ὥστε αὐτός ὁ «κατέλειωτος» χαρακτήρας οὔτε ἡ ἀμφηρεία γιά τό σταλίδι πού θάπρεπε νά μᾶς παρασύρουν στό νά τόν ἀναγνωρίσαμε σά πρωτοπόρο τῆς πιωρινῆς ἀφαιρετικῆς περιπέτειας τῆς τέχνης, νά τόν κάνουμε δηλαδή μοντέρνο. Αὐτή ἡ στάση ὄχι μόνο δέ θά πρόσθετε τίποτα στό γεγονός Χαλεπᾶ, ἄν θέλαμε νά τόν παροθετοῦμε σά μεγάλο τῆς γενιάς του, ἀλλά θά μᾶς παρέσυρε στή μόδα τῶν φθορμένων ἀγαλμάτων τῶν μισοτελειωμένων ἔργων κλπ. πού ἀξιολογοῦνται μέ κριτήρια τελείως αὐθαίρετα καί πού ὑπηρετοῦν μιά ἄλλη, σύγχρονή μας, ὅμως, σύμβαση.

● Δύο ἔργα ἀπό τά παρουσιαζόμενα στήν Ἔκθεση Γιαννούλη Χαλεπᾶ: Ἄνω ἀριστερά Ἑρμῆς καί ἄνω ἕνα σχέδιό του, Σφίγξ καί Οἰδίπους

Τῆς ΕΦΗΣ ΑΝΔΡΕΑΔΗ

ΡΟΣΤΡΟΠΟΒΙΤΣ: ΚΑΡΔΙΑΚΗ ΠΡΟΣΒΟΛΗ

Ὡς μεταδίδει τό Γαλλικό Πρακτορεῖο Εἴδήσεων ἀπό τήν Μόσχα, ὁ διαλονετσελλίστας Ροστρόποβιτς διεκομίσθη προχθές σέ νοσοκομεῖο, κατόπιν καρδιακῆς προσβολῆς.

Ὁ διρτουόζος μουσικός εἶχε δώσει τόν παρελθόντα μῆνα στή Γαλλία σειρά συναυλιῶν, οἱ ὁποῖες ἐξετιμήθησαν ἰδιαίτερα.

ΝΕΟ ΘΕΑΤΡΟ ΣΤΟΝ ΠΕΙΡΑΙΑ

Ἕνα νέο θέατρο δημιουργήθηκε στόν Πειραιά καί θά ἀρχίση νά λειτουργῆ στό τέλας τοῦ τρέχοντος μηνός Ἰανουαρίου. Στό θέατρο αὐτό, τό ὁποῖο εἶναι χωρητικότητος 300 θέσεων, σύγχρονα ἐξοπλισμένο, κομψό, ἄνετο καί ὁρίσκεται στό Πασαλιμάνι, ἐπί τῆς ὁδοῦ Β' Μεραρχίας καί Κουντουριτου, θά στεγασθῆ θίασος πρόζας μέ ἐπικεφαλῆς τήν Μιράντα Μιμάτ καί τόν Ἀνδρέα Μπάρκουλη. Τήν ἐκμετάλλευση τοῦ ἐν λόγω θεάτρου ἔχει ὁ ἠθοποιός Μπάμπης Κραλιοθίτς.

Ἔκθεση ἔργων Ἄλκη Πιερράκου

Στήν Γκαλλερί Μέρλιν Ἔγιναν προχθές τά ἐγκαίνια τῆς ἐκθέσεως τοῦ ζωγράφου Ἄλκη Πιερράκου, πού θά διαρκέση μέχρι τῆς 25 Ἰανουαρίου. Ἡ Ἔκθεση αὐτή πού ἀποτελεῖται ἀπό 22 μεγάλα λάδια καί 8 σχέδια παρουσιάζει ἐνδιαφέρον γιά τό ἀθηνάικο φιλότεχνο κοινό γιατί εἶναι ἡ πρώτη φορά πού δίλεται τήν ἐργασία τοῦ καλλιτέχνη Ὁ Πιερράκου, ἔζησε τό μεγαλύτερο μέρος τῆς ζωῆς του στό ἐξωτερικό καί εἶναι μόνιμα ἐγκατεστημένος στό Παρίσι. Οἱ πολλές ἀτομικές ἐκθέσεις πού ἔχει κάνει σέ ὅλο τόν Κόσμο (1954: Γκαλλερί Χέφερ—Καϊμπριτζ, 1954: Γκαλλερί ντέλ Νούμερο — Φλωρεντία, 1955 : Γκαλλερί Ρουαγιάλ—Παρίσι, 1959 : Γκαλλερί Ρούθ Οὐάιτ—Νέα Ὑόρκη, 1960: Γκαλλερί Α.Ζ.—Παρίσι, 1962: Γκαλλερί Σιμέν—Σαίντ Ἐτιέν) καί τό γεγονός ὅτι πίνακές του ἔχουν ἀγοραστῆ ἀπό ὀργανισμούς διεθνοῦς κύρους ὅπως ἡ Ἐθνική Συλλογή Γαλλίας, Συλλογή τῆς Πόλεως τῶν Παρισίων, τό Μουσεῖο Μοντέρνας Τέχνης Νέας Ὑόρκης, τόν καθιστοῦν ἕναν ἀπό τούς πιό συχνά ἀναφερόμενους στόν ἔξω Τύπο καλλιτέχνες μας.

ΓΙΑ ΤΟΝ ΓΚΡΕΚΟ

Ὁ Σύνδεσμος Οὐρσουλινῶν Ἑλλάδος, μέ τήν εὐκαιρία τοῦ Ἔτους Γκρέκο, ὀργανώνει τήν Δευτέρα 11 τρέχοντος, 7.30 μ.μ., στό θέατρο «Γιώργου Παππᾶ» (Σίνα 4) διάλεξη τοῦ κ. Κώστα Μαλάμου μέ θέμα : «Δομίνικος Θεοτοκόπουλος».